

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 59)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Ιούλιος 2014

Η ΔΑΣΚΑΛΑ!!!

Καθώς στεκόταν μπρός στην τάξη της, την Ε' δημοτικού, την πρώτη ημέρα του σχολείου ή νέα Δασκάλα του σχολείου, ή κυρία Τζοβάνα είπε στα παιδιά ένα ψέμα. Όπως οι περισσότερες δασκάλες, κοίταξε τους μαθητές της και είπε ότι τους αγαπούσε όλους το ίδιο. Ότι όλοι τους ήταν καλά παιδιά. Άλλα αυτό δεν ήταν αλήθεια. Ένα παιδί ήταν διαφορετικό και της προξενούσε απέχθεια. Κάπου στο βάθος, μόνο του, με χαμηλωμένο το κεφάλι ήταν ένα μικρό αγόρι, ο Μανούσος. Ο Μανούσος δεν έπαιζε με τα άλλα παιδιά. Ήταν παραμελημένος, με τσαλακωμένα πάντα ρούχα. Ανέδι-δε διάφορες όσμες, σημάδι ότι χρειαζόταν μπάνιο. Δεν μιλούσε ποτέ, δεν απαντούσε στις ερωτήσεις. Η πρώτη σκέψη της Δασκάλας ήταν «Τί μελάς μου φορτώθηκε φέτος. Αυτό το χαζό παιδί μου χαλάει την αρμονία της τάξης. Τί μου το φέρανε έδω; Άντε τώρα, εγώ πρέπει να κανονίζω να πάει σε κανένα ίδρυμα». Φερόταν όσο μπορούσε καλύτερα στο Μανούσο, επιστρατεύοντας το ψεύτικο χαμόγελο και την υπομονή

της. Άλλα αυτός ποτέ δεν μιλούσε. Η Τζοβάνα το αποφάσισε, δεν μπορούσε να γίνει τίποτε άλλο. Ο Μανούσος έπρεπε να φύγει από τη τάξη της. Με αυτό το σκοπό λοιπόν, θα έπρεπε να συντάξει τα απαραίτητα έγγραφα για το μελά που την βρήκε, για να καλέσει την κοινωνική υπηρεσία να τον πάνε κάπου άλλο. Μία συγκεκριμένη παράγραφος της αναφοράς ζητούσε το ιστορικό του μαθητή. «Ώ Θεέ μου, πρέπει να κοιτάξω και τον ατομικό φάκελο και όλα τα χαρτιά αυτού του χαζού. Αυτό σημαίνει ότι ένα απόγευμα πρέπει να το χαραμίσω για αυτόν. Τί να κάνω, αφού είναι για το καλό της τάξης και τη δική μου ψυχική ήρεμία θα πρέπει να το κάνω».

Ένα απόγευμα λοιπόν αποφάσισε να κάνει αυτή την άγγαιρία. Σε ένα σκονισμένο αρχείο, μπόρεσε και βρήκε την πρώτη αναφορά. Η δασκάλα της Α' δημοτικού έγραφε: «Ο Μανούσος είναι ένα φωτεινό παιδί, πανέξυπνο, με έτοιμο πάντα το χαμόγελο. Κάνει τις εργασίες του σωστά και προσεγμένα, και έχει καλούς τρόπους. Είναι χαρά να τον έ-

χουμε κοντά μας». Με περιέργεια έψαχνε να βρεί τη δεύτερη άναφορά. Σε μία ντουλάπα βρέθηκε. Η δασκάλα της Β΄ δημοτικού έγραφε: «Ο Μανούσος είναι άριστος μαθητής. Άγαπητός από τους συμμαθητές του, αλλά φαίνεται προβληματισμένος έξ αιτίας της μητέρας του, πού έχει μία άνίατη ασθένεια, ή ζωή στο σπίτι θα είναι δύσκολη». Με άγωνία έψαχνε τη τρίτη άναφορά, ώσπου τελικά τη βρήκε. Η δασκάλα της Γ΄ δημοτικού έγραφε: «Η μητέρα του δεν έχει έπαφή με τη πραγματικότητα έδώ και μήνες στο νοσοκομείο, ο πατέρας του είναι χαμένος, ο Μανούσος ώρες - ώρες κοιτάζει απόμακρο τo ταβάνι και δεν δείχνει τo ίδιο ένδιαφέρον να κάνει τις σχολικές του εργασίες όπως και παλαιότερα. Το φέρομαι με επιείκεια και προσπαθώ να μην τόν ζορίζω». Η Τζοβάνα έψαχνε σε όλο τo άρχείο για τη τέταρτη άναφορά, πέταγε τούς φακέλους στο πάτωμα, δεν την ένδιέφερε πια να κρατήσει καμία ταξινόμηση σε αυτό τo άθλιο άρχείο. Κάπου τελικά σε αυτό τo χάος βρέθηκε και ή τέταρτη άναφορά. Η δασκάλα της Δ΄ δημοτικού έγραφε: «Ο Μανούσος έχασε τη μητέρα του και ο πατέρας του πίνει. Ο Μανούσος έκλαιγε συχνά και έλεγε: «Πού είναι ή μανούλα μου; Πού είναι ή μανούλα μου;» συνεχώς. Το ξηγήθηκε πως έχει ή κατάσταση αλλά δεν φαίνεται να τo καταλαβαίνει. Δεν δείχνει πια ένδιαφέρον για τo σχολείο.» Η κυρία Τζοβάνα τακτοποίησε όπως - όπως τo άνάστατο άρχείο και πήγε σπίτι της. Έσκισε τa χαρτιά αποπομπής του Μανούσου πού έτοιμάζε. Έκείνο τo βράδυ αισθανόταν περισσότερο ζωντανή από ότι συνήθως, αλλά και πολύ μα πολύ πιό μόνη. Άναρωτήθηκε τί άληθινή χρησιμό-

τητα είχε τo να μαθαίνει γραφή, άνάγνωση και άριθμητική στα παιδιά.

Την έπόμενη μέρα, στο διάλειμμα, όλα τa παιδιά βγήκαν για να παίξουν. Όλα εκτός από τo διαφορετικό παιδί. «Μανούσο», τού είπε, «ή μανούλα σου πήγε στον ουρανό, αλλά αν σου λείπει, μπορείς να θεωρείς έμένα σαν μανούλα σου από έδώ και πέρα». Άγκάλιασε με δύναμη τo παιδί. Ο Μανούσος δεν είπε τίποτα. Από εκείνη τη μέρα ή κυρία Τζοβάνα συνειδητά, δεν άγαπούσε τo ίδιο όλα τa παιδιά της τάξης της. Ένα από τa παιδιά τo άγαπούσε περισσότερο, τo θεωρούσε πια δικό της και δεν έχανε εύκαιρία να τo δείξει. Το μιλούσε πια όπως άκριβώς και στα υπόλοιπα, τo κράταγε μία ώρα παραπάνω για να τού μαθαίνει νέα πράγματα, τού άγόραζε πράγματα, τo πήγαινε με τa πόδια μέχρι τo σπίτι του, τού έκανε μπάνιο, τού σιδέρωνε τa ρούχα σε ένα σπίτι όπου ο πατέρας έλειπε, και οίγειόνισσες πότε ή μία, πότε ή άλλη φέρναν φαγητό. Σιγά - σιγά τo παιδί άντιδρούσε και ξαναγινόταν όμηλητικό και ζωντανό. Ένδιαφερόταν και πάλι για τa μαθήματά του. Στο τέλος της χρονιάς ήταν έθιμο οί γονείς τών παιδιών να δίνουν ένα δώρο στη Δασκάλα. Όλα ήταν διπλωμένα σε πολύχρωμα χαρτιά με ώραίους φιόγκους, και ή Δασκάλα τa άνοιγε με εύχαρίστηση και όλα τa παιδιά χειροκροτούσανε για τo κάθε δώρο, τo όποιο τo κάθε ένα συναγωνιζότανε τo άλλο. Άφου τελείωσε ή γιορτή, ή κυρία Τζοβάνα πήγε τo Μανούσο στο σπίτι για τελευταία φορά. Ένας θεός του θα τόν έπαιρνε μακριά, για πάντα. Η κυρία Τζοβάνα φίλησε τo Μανούσο για τελευταία φορά. Τo παιδί, δειλά, της έδωσε κάτι πού είχε τυλιγμένο

σὲ μία καρτοσακούλα τοῦ μανάβη. Ἀκολούθησαν οἱ ἀποχαιρετισμοὶ καὶ οἱ εὐχαριστίες τῶν συγγενῶν. Ἡ κυρία Τζοβάνα θυμήθηκε τὸ πακετάκι μόνον ἀφοῦ ἔφτασε σπίτι της. Τὸ ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα ἕνα βραχιόλι, τίποτα ἰδιαίτερο, ἕνα φτηνὸ χλιοφορεμένο βραχιόλι ποὺ λείπανε μερικὲς χάντρες του καὶ ἕνα χρησιμοποιημένο μπουκαλάκι παλιομοδίτικο ἄρωμα. Καὶ μία καρτούλα ζωγραφισμένη. Ἦταν ἡ παιδικὴ ζωγραφιὰ μιᾶς δασκάλας, ποὺ ἡ κυρία Τζοβάνα ἀναγνώρισε τὰ χαρακτηριστικά της καὶ μία ἐπιγραφή: «Ἡ μανούλα μου». Ἀπὸ τότε κάθε χρόνο, στὸ τέλος τῆς χρονιάς, ἡ κυρία Τζοβάνα λάμβανε μίαν κάρτα ἀπὸ τὸ Μανουῖσο. Κάποιες φορὲς μὲ φωτογραφία, μὲ τὰ νέα του νὰ τῆς λέει τοὺς βαθμοὺς του στὸ Λύκειο, στὸ Πανεπιστήμιο. Ἄλλες φορὲς νέα ἀπὸ τὰ ταξίδια του, καὶ δῶρα, γιατί πιά ὁ Μανουῖσος εἶχε γίνεῖ ἕνας σπουδαῖος ἐπιστήμονας. Μία χρονιά ὅμως, τὸ γράμμα ἦταν διαφορετικόν. Ἦταν προσκλητήριο γάμου καὶ ἀεροπορικὰ εἰσιτήρια γιὰ ἕναν μακρινὸ προορισμὸ στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ κυρία Τζοβάνα μεγάλη πιά ἔφτασε στὴ πολυτελεῖ δεξίωση τοῦ γάμου. Ὁ σερβιτόρος ποὺ ἦταν στὴν εἴσοδο, τῆς ἔκανε ἰδιαίτερες φιλοφρονήσεις. «Oh, Welcome Mrs. Johanna» καὶ τὴν ὀδήγησε στὸ πιὸ ξεχωριστὸ τραπέζι. Ἡ κυρία Τζοβάνα ἔνωσε κάπως ἄβολα ἐκεῖ. Δὲν εἶχε καὶ κανέναν γνωστὸ νὰ μιλήσει. Κάποια στιγμή μπῆκε ὁ γαμπρὸς μὲ μίαν ἐπίσημη ἐνδυμασία. Ἦταν φανερό ὅτι ὁ Μανουῖσος ἦταν πιά ἕνα σημαῖνον πρόσωπο τῆς κοινωνίας ἐκεῖ. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν περιτριγύριζαν αὐτὸς ξεχώρισε μὲ πολὺ ἰδιαίτερο τρόπο τὴν κ. Τζοβάνα. Τὴν ἀποκάλεσε μὲ σεβα-

σμὸ μητέρα καὶ τὴν ἔπιασε ἀγκαζεὶ γιὰ νὰ προχωρήσουν γιὰ τὴ τελετῆ. «Ἐσὺ ἦσουν ἡ πιὸ ξεχωριστὴ μου δασκάλα, γιατί μὲ ἔκανες ἰκανὸ νὰ γίνω ἕνας καλὸς μαθητῆς» - «Ἐσὺ ἦσουν ὁ πιὸ ξεχωριστὸς μου μαθητῆς, γιατί μὲ ἔκανες νὰ γίνω δασκάλα» τοῦ ἀπάντησε ἡ δασκάλα ποὺ φοροῦσε ἕνα χλιοφορεμένο φτηνὸ βραχιόλι καὶ ἕνα ξεχασμένο πιά, παλιομοδίτικο ἄρωμα.

ΡΩΤΗΣΕ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΪΣΙΟ

- «Γέροντα σήμερα πολλοὶ νέοι ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ κάνουν παιδιά γιατί σκέφτονται σὲ τί εἶδος κόσμου θὰ φέρουν τὸ παιδί τους. Μόλυνση ἀπὸ τὰ χημικά, ἀπὸ τὰ πυρηνικά, ζωὴ γεμάτη ἄγχος, ἄγρια κοινωνία, πόλεμοι, πείνα, σκοτωμοί, βιασμοί, ἄρπαγές, ἀπαγωγές... Ἄν εἴμαστε κιόλας στὸν καιρὸ τοῦ Ἀντιχριστοῦ σκέφτομαι καὶ ἐγὼ μήπως δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ παντρεύεται καὶ νὰ κάνει παιδιά».

- «Ὅχι, Θανάση δὲν εἶναι ἔτσι! Οἱ χριστιανοὶ στὸ καιρὸ τῶν διωγμῶν δὲν παντρεύονταν; Καὶ παντρεύονταν καὶ παιδιά ἔκαναν! Εἶχαν τὴν ἐλπίδα τοὺς στηριγμένη στὸ Χριστὸ ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. **Εἶναι ὀλιγοπιστία αὐτὸς ὁ λογισμὸς.** Ὁ Θεὸς σὲ μιὰ στιγμή μπορεῖ νὰ τὰ διορθώσει ὅλα. Νὰ σβῆσει ὅλα τὰ στραβά. Κάνουν οἱ ἄνθρωποι σχέδια, ἔχει καὶ ὁ Θεὸς τὰ δικά Του. Νὰ ἤξερες πόσες φορὲς τύλιξε ὁ διάβολος τὴ γῆ μὲ τὴν οὐρὰ του γιὰ νὰ τὴν καταστρέψει. Δὲν τὸν ἄφησε ὁ Θεός. Τοῦ χαλάει τὰ σχέδια. Καὶ τὸ κακὸ ποὺ πάει νὰ κάνει ὁ διάβολος, ὁ Θεὸς τὸ ἀξιοποιεῖ καὶ βγάζει μεγάλο καλόν. Μὴν ἀνησυχεῖς.»

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΛΕΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ

«Στις αρχές Ιουνίου, μιλοῦσα τηλεφωνικά με μία φίλη μου και μου ἔλεγε τὰ διάφορα οἰκογενειακά της προβλήματα. Ἐγώ, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ εἶναι πολὺ θαυματουργός, τῆς πρότεινα νὰ δώσω ἐκ μέρους της τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας της νὰ μνημονευτοῦν στὴν Παράκληση τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, στὸ Μοναστήρι Του στὸ Ἄνω Σούλι τοῦ Μαραθῶνος, ποὺ εἶναι καὶ σχετικὰ κοντὰ στὸ σπίτι μου. Ἐκείνη δέχτηκε καὶ ταυτόχρονα με παρακάλεσε νὰ δώσω νὰ μνημονευτεῖ καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς φίλης της, τῆς Στυλιανῆς Τ. (κατοικοῦ Ἀθηνῶν), γιατί, ὅπως μου ἐξήγησε, ἡ κοπέλα αὐτὴ εἶχε σοβαρότατο πρόβλημα ὑγείας. Ἦταν νεαρὴ καὶ εἶχε πάθει καρκίνο τοῦ στήθους καὶ ἔκανε στὴ συνέχεια καὶ ἀφαίρεση στήθους. Ὅμως, ὁ καρκίνος ἔκανε μετάσταση καὶ ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας τῆς Στυλιανῆς χειροτέρευσε δραματικά, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ λένε οἱ γιατροὶ στοὺς δικούς της, ὅτι εἶναι πιά στὰ τελευταῖα της. Συγκεκριμένα ἔλεγαν ὅτι ... «εἶναι ἁμαρτία νὰ τὴν κρατᾶτε ἔτσι. Ἐχει 10 μέρες ζωὴ. Πάρτε τὴ στὸ σπίτι νὰ τελειώσει ἐκεῖ...». Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Στυλιανὴ πονοῦσε ὑπερβολικὰ καὶ τλαιπωριόταν. Γι' αὐτὸ ἡ κοινὴ μας φίλη με παρακάλεσε νὰ δώσω νὰ μνημονευτεῖ τὸ ὄνομά της στὴν Παράκληση τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, ὥστε ὁ Ἅγιος Ραφαήλ, νὰ μείωνε τουλάχιστον τοὺς πόνους της. Ὅμως, μεγάλα τὰ θαύματα τῶν Ἁγίων!!! Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ, δὲν τῆς μείωσε μόνο τοὺς πόνους, ἀλλὰ ἔκανε τὴ Στυλιανὴ τελειῶς καλά!!!! Λίγες μέρες μετὰ ποὺ μνημο-

νεύτηκε τὸ ὄνομά της, ἡ Στυλιανὴ ἄρχισε νὰ λέει: «Δὲν πονῶ, δὲν πονῶ. Γιατί δὲν πονῶ;». Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐπέμενε, οἱ γιατροὶ τῆς ἔκαναν ἐξετάσεις, μία καὶ δυὸ καὶ τρεῖς καὶ ἀκολούθησαν τὰ συγκλονιστικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων ὅτι: ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΛΕΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ... Μέσα σὲ λίγες, λοιπόν, μέρες πῆρε ἐξιτήριο ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ κάποια στιγμή ἀργότερα μίλησα μαζί της στὸ τηλέφωνο. «Δὲν ξέρω τί ἔκανες γιὰ μένα, ἀλλὰ ὅ,τι καὶ νὰ ἔκανες σὲ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ!» μοῦ εἶπε. Ἐγὼ τῆς ἐξήγησα ὅτι τὸ μόνο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ δώσω τὸ ὄνομά της νὰ μνημονευτεῖ στὴν Παράκληση τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ. Καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε: «Δὲν μοῦ εἶχανε πεῖ τίποτα πρὶν γιὰ τὸν Ἅγιο Ραφαήλ. Τί μπορῶ νὰ πῶ γιὰ τὸν Ἅγιο Ραφαήλ! Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ! Θὰ πάω ὅπωςδήποτε νὰ Τὸν προσκυνήσω, πρὶν πάω στις διακοπές μου ποὺ ἔχω κανονίσει στὰ τέλη Ιουλίου. Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ Μοναστήρι;». Κανονίσαμε λοιπόν νὰ τὴν φέρω στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου στὸ Ἄνω Σούλι νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἅγιο Ραφαήλ καὶ μείναμε ὅλοι μας μετὰ τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία στὴν ψυχὴ μας γιὰ τὸ πολὺ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα ποὺ συντελέστηκε. Τὴ χαρὰ μου αὐτὴ ἤθελα νὰ μοιρασθῶ μαζί σας, γι' αὐτὸ καὶ σᾶς διηγήθηκα ὅ,τι ἐπακριβῶς ἔγινε, πρὸς δόξαν τοῦ Ὄνόματος τοῦ μεγάλου Αὐτοῦ καὶ πολὺ θαυματουργοῦ Ἁγίου ποὺ λέγεται Ραφαήλ, ὁ Ὅποιος δὲν σταματᾶ συνεχῶς νὰ μᾶς ἐκπλήσῃ μετὰ τὰ συγκλονιστικὰ

θαύματά Του.»

Σοφία Π.,
Μαραθώνας, Ιούλιος 2014

**ΑΜΑ ΜΑΣ ΞΕΧΝΑΤΕ,
ΠΕΦΤΟΥΜΕ ΧΑΜΗΛΑ...**

Πόσο απαραίτητο είναι να προσευχόμαστε και να κάνουμε στην Εκκλησία τα μνημόσυνα για τις ψυχές των κεκοιμημένων, το αποδεικνύουν και τα ακόλουθα δυο περιστατικά. Τα διηγήθηκαν δυο εύσεβεις και καλλιεργημένες προσκυνήτριες από γειτονικό χωριό.

Ἡ μία εἶπε: «Πάνω στὸν χρόνον ποὺ κοιμήθηκε ἡ μητέρα μου, λησμόνησα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ μνημόσυνον. Τὸ βράδυ τὴν εἶδε στὸν ὕπνον τῆς ἡ κόρη μου (ἡ ἔγγονή τῆς) καὶ τῆς εἶπε μὲ παράπονον καὶ στενοχωρημένη: -Πῆς στὴ μάνα σου, γιατί μὲ ξέχασε; Οὔτε ἓνα κερδί; Ἐγὼ τὴν ἄφησα στὸ πόδι μου. Ὅταν μας ξεχνᾶτε, πέφτουμε χαμηλά! Πράγματι, ἡ μητέρα μου φρόντιζε πολὺ τὰ καθήκοντά τῆς ἔναντι τῶν κεκοιμημένων. Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὅταν ἄκουσα τὸ μήνυμά τῆς ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης μου, ἀμέσως ἔβρασα σιτάρι καὶ τὸ πῆγα στὴν Ἐκκλησία νὰ μνημονευθῇ».

Ἡ ἄλλῃ κυρία εἶπε κάτι σχετικό: «Λησμόνησα νὰ κάνω τὰ χρυσὰ κόλλυβα γιὰ τὴν μητέρα μου. (Στὴν Ρούμελη “χρυσὰ κόλλυβα” λένε τὰ κόλλυβα ποὺ γίνονται τὸ Σάββατον τῆς ἑβδομάδας τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου τελειώνει ἡ ἀναστάσιμη χάρις ποὺ δίδεται σὺν ψυχῆς τῶν κεκοιμημένων, σύμφωνα μὲ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας). Τὸ βράδυ τὴν βλέπω στὸν ὕπνον μου ὅτι στεκόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ μ’ ἓνα κουτάλι ἔτρωγε κόλλυβα ἀπὸ ξένα πιάτα ποὺ ἦσαν

τοποθετημένα ἐκεῖ. «Καλὲ μητέρα, τρῶς ξένα κόλλυβα;» Τὴν ῥώτησα. Κι ἐκείνη ἀπάντησε: «-Τί νὰ κάνω, κόρη μου, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἐφτίαξε ἐσύ;». Τὸ παράπονό τῆς μ’ ἄγγιξε στὴν καρδιά. Ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν παρέλειπα τὰ καθήκοντά μου ἔναντι τῶν κεκοιμημένων.»

Ἐνα σχετικὸ μὲ τὰ κόλλυβα περιστατικὸ εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Σ’ ἓνα χωριὸ τῆς Ρούμελης ἔφυγε γιὰ τὸν Οὐρανὸ ἓνας ἀρκετὰ νέος ἄνθρωπος. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ τὸ μνημόσυνον τῶν σαράντα ἡμερῶν, γιὰ νὰ τιμήσουν, ὅπως νόμιζαν, τὸν νεκρὸ παρηγγεῖλαν οἱ συγγενεῖς τὸν δίσκον τῶν κολλύβων σ’ ἓνα καλὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονικῆς πόλεως. Κι ἐκεῖ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πελάτες τους, καὶ τί δὲν ἔβαλαν ἐπάνω στὸν δίσκον! Ζαχαρένια στολίδια καὶ λουλούδια, ζάχαρες, κρέμες κ.λ.π. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ σιτάρι! Ἐγίνε τὸ μνημόσυνον καὶ τὸ βράδυ μία θεία τοῦ κεκοιμημένου τὸν εἶδε στὸν ὕπνον τῆς νὰ πετάει μὲ ἀγανάκτηση ἐπάνω ἀπ’ τὸν δίσκον ὅλα αὐτὰ τὰ περιττὰ στολίδια. «-Κώστα μου! Τοῦ εἶπε, γιατί πετᾶς τὰ στολίδια ἀπὸ τὸν δίσκον σου;» Τότε ἐκεῖνος τὴν κοίταξε ἀσθηρὰ καὶ τῆς εἶπε: «-Τί νὰ κάνω, καημένη θειά; Ψάχνω νὰ βρῶ δυὸ σπυριά σιτάρι νὰ φάω!»... Ἄς τὸ λάβουμε ὑπ’ ὄψιν μας αὐτό, διότι τὰ κόλλυβα πρέπει νὰ γίνονται μὲ σιτάρι. Ὁ στολισμὸς ἄς εἶναι λιτός. Ὁ Κύριος εἶπε: “ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει, ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ πολὺν καρπὸν φέρει” (Ἰωάν.12,24).

Πηγὴ: «ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Οὐράνια μηνύματα. Θαυμαστὰ
γεγονότα»

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!

Σε κοίταξα όταν ξύπνησες τὸ πρωί. Περιμένα νὰ μοῦ πεῖς δυό-τρεις λέξεις, εὐχαριστώντας με γιὰ ὅσα σοῦ συνέβαιναν, ζητώντας τὴν γνώμη μου γιὰ ὅτι πρόκειται νὰ κάνεις σήμερα. Παρατήρησα ὅτι ἦσουν πολὺ ἀπασχολημένος προσπαθώντας νὰ βρεῖς τὰ κατάλληλα ρούχα γιὰ νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου. Ἦλπιζα νὰ βρεῖς κάποιες στιγμὲς νὰ μοῦ πεῖς μιὰ καλημέρα! Ἀλλὰ ἦσουν πολὺ ἀπασχολημένος. Γιὰ νὰ δεῖς ὅτι εἶμαι κοντά σου, ἔφτιαξα γιὰ σένα τὸν πολύχρωμο οὐρανὸ καὶ τὸ κελιάδημα τῶν πουλιῶν. Κρίμα ὅμως ποὺ δὲν παρατήρησες οὔτε τότε τὴν Παρουσία μου. Σε ἀτένιζα ὅταν ἔφευγες βιαστικὸς πρὸς τὴ δουλειά σου καὶ πάλι περιμένα. Ὑποθέτω ὅτι ἐξαιτίας τῆς ἀπασχόλησής σου, δὲν εἶχες χρόνο οὔτε τότε νὰ μοῦ πεῖς δυὸ λόγια. Ὅταν γυρνοῦσες ἀπὸ τὴ δουλειά εἶδα τὴ κούραση καὶ τὸ ἄγχος σου καὶ σοῦ ἔστειλα ἕνα ψιλόβροχο γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν πίεση τῆς ἡμέρας. Νόμιζα ὅτι κάνοντάς σου αὐτὴ τὴ χάρη θὰ με θυμηθεῖς. Ὡς ἀντάλλαγμα ὅμως στενοχωρημένος, με ἔβρισες. Ἐπιθυμοῦσα τόσο πολὺ νὰ μοῦ μιλήσεις. Ὁπωσδήποτε ἡ ἡμέρα ἦταν ἀκόμα μεγάλη. Ἄνοιξες μετὰ τὴν τηλεόραση, καὶ ὅταν παρακολουθοῦσες τὴν ἀγαπημένη σου ἐκπομπή, ἐγὼ περιέμε-

να. Ἐπειτα δείπνησες μὲ τοὺς δικούς σου καὶ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ δὲν με θυμήθηκες. Βλέποντας σὲ τόσο κουρασμένο κατάλαβα τὴ σιωπή σου καὶ ἔσβησα τὴ λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ ξεκουραστεῖς, ἀλλὰ δὲν σὲ ἄφησα σὲ σκοτάδι πίσσα. Ἄφησα ξάγρυπνα γιὰ σένα πλῆθος ἀπὸ ἀστέρια. Ἦταν τόσο ὁμορφα, κρίμα ποὺ δὲν παρατήρησες...ἀλλὰ δὲν πειράζει! Μήπως πραγματι συνειδητοποίησες ὅτι Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ γιὰ σένα. Ἐχω περισσότερη ὑπομονή ἀπὸ ὅτι ἐσὺ μπορεῖς ποτὲ νὰ φανταστεῖς.

ΚΥΡΙΕ... ΜΗΠΩΣ ΕΙΣΤΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Τὸ τρένο σταμάτησε στὸ σταθμό. Ἕνα μικρὸ ἀνάπηρο ἀγόρι πουλοῦσε φρούτα στοὺς ἐπιβάτες. Ἕνας ταξιδῶτης, στὴν προσπάθειά του νὰ κατέβει γρήγορα ἀπὸ τὸ τρένο ἔπεσε πάνω στὸ ἀγόρι, σκορπίζοντας τὰ φρούτα γύρω του. Βιαστικὸς καθὼς ἦταν καὶ βλέποντας ὅτι ὁ ζημιωμένος ἦταν ἀπλὰ ἕνα παιδί ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε. Σε λίγο κατέβηκαν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες. Ἀνάμεσά τους κι ἕνας ἄντρας ποὺ εἶδε με μιᾶς τὴν κατάσταση: Τὰ σκορπισμένα φρούτα, τὸ ἀνάπηρο παιδί, τὸ βλέμμα τὸ γεμάτο ἀπόγνωση. Ἄν καὶ βιαστικὸς σταμάτησε καὶ χωρὶς κουβέντα ἄρχισε νὰ μαζεῦει τὰ φρούτα καὶ νὰ τὰ σώζει ἀπὸ τοὺς διαβάτες πρὶν τὰ ποδοπατήσουν. Ἀφοῦ τελείωσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κέρμα καὶ τὸ ἔβαλε πάνω στὸ καλάθι. Τὸ παιδί τὸν κοίταξε μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά του. «Κύριε», εἶπε, «μήπως εἶστε ὁ Χριστός;» «Ὅχι» χαμογέλασε ὁ ἄνθρωπος. «Εἶμαι ἀπλὰ ἕνας ἀκόλουθός Του καὶ προσπαθῶ νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ Ἐκεῖνος θὰ ἔκανε ἂν ἦταν ἐδῶ». Οἱ

ἄνθρωποι γύρω μας ἔχουν ἀνάγκη νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Μᾶς ἔδωσε ὁδηγὸ τὸ Λόγο Του, τὴν Ἁγία Γραφή. Μᾶς δίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν καρδιά μας. Καὶ ἔτσι κάθε στιγμή μπορούμε νὰ Τὸν ρωτᾶμε καὶ νὰ ξέρομε πῶς νὰ φερθοῦμε ὥστε νὰ εἴμαστε ἄξια παιδιὰ Του. Μακάρι στὴ ζωὴ, τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὸν τρόπο μας νὰ μπορούν οἱ ἄνθρωποι στὴ ζωὴ μας νὰ βλέπουν τὸν Ἰησοῦ.

ΣΑΣ ΕΦΤΑΙΞΕ Η ΣΗΜΑΙΑ

Ἡ τεραστίων διαστάσεων ἑλληνικὴ σημαία μὲ τὴν ὁποία ἔντυσε τὸ κλάμπ SABAI στὴ Λευκωσία, γνωστός Κύπριος ἐπιχειρηματίας Χριστόφορος Τορναρίτης ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσει πόλεμος μεταξὺ τοῦ Κυπρίου ἐπιχειρηματία καὶ τῶν δημοσιογράφων βουλευτίνας καὶ εὐρωβουλευτὴ τοῦ ΑΚΕΛ Εἰρήνης Χαρολαμπίδου καὶ Τάκη Χατζηγεωργίου. Οἱ δυὸ πολιτικοὶ τοῦ ΑΚΕΛ χαρακτηρίσαν ὑπερβολὴ τὴν κίνηση τοῦ κ. Τορναρίτη. Στὰ κατεχόμενα ἐδάφη ὅμως, ἀκριβῶς δίπλα στὰ σύνορα Κυπρίων καὶ ψευδοκράτους ὑπάρχει μιὰ πραγματικὰ πελώρια καὶ μόνιμη τουρκικὴ σημαία σὲ μέγεθος πλαγιᾶς βουνοῦ ποὺ ἔχουν κατὰσκευάσει οἱ τουρκοκύπριοι. Ἀναρωτιώμαστε, γιατί δὲν ἐνοχλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι βουλευτὲς ἀπ' αὐτὴ καὶ ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία; Πότε θὰ ξυπνήσουν οἱ ἀδελφοὶ Κύπριοι, νὰ ἀποτινάξουν τὴν ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα;

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΥΡΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΣΗ

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀνήκουν στὸν ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τέως πρωθυπουργὸ (1991-94) τῆς Σουηδίας Κὰρλ Μπίλντ. Ὁ κύριος αὐτός, βλέποντας τὶς ἀστοχίες τῶν δυτικῶν ἐταίρων τοῦ στὴν κρίση τῆς Οὐκρανίας, τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Ρῶσο ἠγέτη Βλαδὶμηρο Πούτιν. Τὸν κατηγορεῖ εὐθέως, ὅτι εἶνε προσηλωμένος ὄχι στὶς διεθνεῖς ἀξίες (ποιὲς ἄραγε εἶναι αὐτές;;), ἀλλὰ στὶς ἀξίες τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, διότι ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια τῶν ρωσοφώνων κατοίκων τῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας. Ὁ ἀνωτέρω ὑπουργὸς εἶναι γνωστός καὶ γιὰ τὰ ἀνθελληνικά του φρονήματα. Ὅσες φορὲς ἔχει προκύψει ζήτημα μὲ τὰ Σκόπια, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Τουρκία, οἱ θέσεις του εἶνε ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται ὅτι στὴ λέσχη Μπίλντεριμπερκ καὶ σὲ ἄλλα διεθνή φόρουμ ποὺ μετέχει διδάσκονται θρησκευτικὴ προσήλωση καὶ πίστι στὶς «διεθνεῖς ἀξίες». Νὰ ἐτοιμαζόμεστε λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ δίλημμα: διεθνεῖς ἀξίες ἢ Ὁρθοδοξία; Ἡ πιὸ ἀπλά καὶ εὐθέως: Σιωνισμὸς ἢ Ὁρθοδοξία;

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΗΧΗΡΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ἡχηρὸ μῆνυμα πρὸς πάσα κατεύθυνση ἔστειλε πλῆθος πιστῶν, κληρὸς καὶ λαὸς ἀπὸ διάφορες πόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος, γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα σὲ λίγες μέρες, ποὺ συγκεντρώθηκαν στὸν προαύλιο χώρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, κατὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς παρελάσης ὁμοφυλόφιλων στὸ κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης.

Άμέσως μετά τις όμιλιες άκολούθησε αγρυπνια. Στην προσλαλιά του ό μοναχός Άρσένιος, άπό τη μόνη του Άγ. Άρσένιου στη Χαλκιδική τόνισε ότι η Έκκλησία καταδικάζει την άμαρτία και όχι τα πρόσωπα, όχι τους άμαρτωλούς. "Για αυτούς ζητάμε συγχώρηση" άνέφερε. Υποστήριξε ότι τó Ίσλαμ και η όμοφυλοφιλία είναι προπαγάνδα της Δύσης και πώς δέν είναι πρόοδος αλλά η Νέα Τάξη Πραγματών που θέλει να διαλύσει την κοινωνία, ένώ έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα στο γεγονός πώς τó ... δρώμενο (ή παρέλαση των όμοφυλοφίλων) είχε την στήριξη "11 πρωτοκλασάτων πρεσβειών ξένων χωρών" όπως είπε. Ένας εκ των παρόντων δημοτικών συμβούλων, στην όμιλία του, κατέκρινε την διοίκηση Μπουτάρη που στηρίζει τó gay pride και τó στηρίζει με λεφτά των δημοτών.

Τά πανό της διαμαρτυρίας έγγραφαν: Υπερήφανοι για ύψηλές άξιες και όχι για έφήμερες άκολασίες. Όχι στην προβολή της διαστροφής. Προάσπιση του θεσμού της οικογένειας. Ό ποιών την άμαρτία, δοϋλος έστι της άμαρτίας. Μη βεβηλώνετε την Άγιολόγο Θεσσαλονίκη... και άλλα συνθήματα.

**ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ
και προσκύνησις Τεμαχίου
Άγίου Λειψάνου
Κάθε Τετάρτη στις 7.30 μ.μ.**

**ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ
Κάθε ήμέρα άνοικτά
9.00 – 1.00 πρωί άνοικτά
1.00 – 5.00 Μεσημέρι κλειστά
5.00 – 7.30 άπόγευμα άνοικτά**

**Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαίο Ένημερωτικό Δελτίο
Ίδιοκτήτης:** Άδελφότης Όρθοδόξου Ίεραποστολής «Ό Άγιος Ραφαήλ»
Έδρα: Άνω Σούλι Μαραθώνος, **Ίστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr
Έκδότης-Δ/ντής: Άρχιμ. Ραφαήλ Άλιπαρμάκης, τηλ. 22940-61151 κ' 6944359953,
E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Έπιστολές, έμβάσματα, συνδρομές
άποστέλλονται εις **Διεύθυνση:** π. Ραφαήλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθώνα.

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
ΑΓΙΟΥ
ΡΑΦΑΗΛ
ΑΝΩ ΣΟΥΛΙ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ**

ΤΕΤΑΡΤΗ 23-ΙΟΥΛΙΟΥ-2014

Άπόγευμα: 7.00 μ.μ.
Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός
και Άρτοκλασία

ΠΕΜΠΤΗ 24-ΙΟΥΛΙΟΥ-2014

Πρωί: 7.30 – 10.30 π.μ.
Όρθρος και Θεία Λειτουργία

Άπόγευμα: 7.00 μ.μ.
Παράκλησις εις τόν Άγιο Ραφαήλ
και Προσκύνησις τεμαχίου Άγίου
Λειψάνου του Άγίου Ραφαήλ

**ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΟΝ
ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ
Κάθε Κυριακή
Όρθρος-Λειτουργία: 7.30-10.15 π.μ.**